

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב באר שבע חיפה

הדלקת נרות 16:04 | 16:17 | 16:22 | 16:07

מוצאי שבת 17:20 | 17:21 | 17:23 | 17:18

רבינו תם 17:57 | 17:53 | 17:58 | 17:53

משכיל לדוד

כל התורה שמותיו של ה'

ה' כשאנו לומדים תורה ומקיימים מצוות. נראה שזה מחמת מה שבארנו במקום אחר, שכשהאדם עדיין נמצא בדברים שהם הבלי עולם הזה ולא מתנתק מהם, נאטמות אוזניו וחושיו. וכן היה אצל דתן ואבירם, שאף שראו את הנס שמשוה הרג את המצרי בשם המפורש, לא התפעלו מזה, כי היו בעלי עבירה ולשון הרע. ומי שדבוק בהבלי העולם הזה וקל וחומר בדברי עבירה, אין לו אפשרות להתפעל ולהאמין בה' ובמשה עבדו.

ואמנם הניסיונות שמביא עלינו העולם הזה הם גדולים וחזקים, ורבים נופלים ברשת זו. הנה, לפני זמן פגשתי נער שהדרדר, ולבושו כאחד הריקים מיושבי הקרנות. אותו נער הינו בנו של רב גדול, ובעונות לא סבל לעמוד מול הניסיונות הגדולים, והרבה צער היה לי לראות אותו בכזה מצב. מכל מקום צריך למסור את נפשנו להתרחק מהבלי העולם הזה בשביל שיהא ליבנו פתוח לתורתו, לאהבתו וליראתו של ה'. או אז נוכל להיות מושפעים ומתפעלים משמותיו של ה'.

כל זאת למדתי מנסיעה ארוכה כשנסעתי מישראל דרך ניו יורק לבואנוס איירס שבארגנטינה, בשביל להיות סנדק בברית מילה. כשעלינו למטוס בניו יורק נאספה שם ערימת שלג, ולא יכולנו לנוע כלל. כך ישבנו שש שעות, וחשבתי שכל הנסיעה הארוכה מישראל לניו יורק תהיה לריק, אם חלילה לא נספיק להגיע לברית. אמנם ידעתי שהם יחכו לי במשך כל היום, אבל אם אאחר ולא אספיק להגיע עד סוף היום, אפסיד את המצוה ותמצא נסיעתי לשווא. התפללתי אל ה' לשלל הפחות אגיע עד סוף היום, ואכן הספקתי בחסדי ה' להגיע סמוך לשקיעה ועשינו את הברית בזריזות, וזכיתי להיות הסנדק. בגמר הברית התפללנו תפילת ערבית וחזרנו בדרכינו לניו יורק ומשמם לישראל. וחשבתי לעצמי, כמה מסירות נפש השקענו לשם קיום מצוה אחת. ומכאן אנו למדים את גודל מסירות הנפש שעלינו לעשות עבור כל מצוה ומצוה.

ואלו הבחורים המתחזקים ועוזבים את כל הבלי העולם הזה, בו שקועים שאר בני גילם שבשוק, ומתוך ייסורים, הכנעה, דחקות וקבלת עול רבותיהם באים ללמוד תורה במסירות נפש, ודאי שישלם להם ה' את גמולם. ועליהם נאמר "מה רב טובך אשר צפנת ליראך" (תהלים לא, כ). באחת מנסיעותי ראיתי בחור שישב כל זמן הטיסה, כאשר מולו המסך שמראה סרט. במשך שלש שעות, בכל שעת הקרנתו של הסרט, הוא ישב כשראשו מושפל ועיניו עצומות לכל יראה חלילה את טומאת הסרט. ואף שמידי פעם התגבר עליו היצר הרע להרים את ראשו, מיד התחזק והשפיל את ראשו שוב, ודאי שזכותו רבה אצל ה'.

"ויאמר מי שמך לאיש שר ושופט עלינו הלהרגני אתה אומר כאשר הרגת את המצרי וירא משה ויאמר אכן נודע הדבר". (שמות ב, יד)

דברים אלו אמרו דתן ואבירם למשה רבנו, כשהוכיח אותם על כך שהכו זה את זה, ושאלוהו האם רוצה להורגם כאשר הרג את המצרי.

וכתב רש"י "הלהרגני אתה אומר, מכאן אנו למדים שהרגו בשם המפורש". ויש לשאול, אם דתן ואבירם ראו להתרים כנגד משה רבנו ולהחציף פנים, הרי הם ראו את גודל מעלתו, שהרג אדם רק בהבל פיו.

והנה, לא רק שם המפורש שבו השתמש משה להרג את המצרי הוא בבחינת שמותיו של ה', אלא כל תיבה ותיבה היא בבחינת שמותיו של ה' (זוהר ח"ב קכד, א הקדמת הרמב"ן על התורה). ומכאן גודל החיוב להגות בתורה ובאותיותיה, כי גודל מעלתה שכל כולה שמותיו של ה'. כשלומדים את המשנה (ב"מ ב) "שנים אוחזין בטלית" ודאי שמדברים על הטלית ששנים אוחזים בה ומתווכחים עליה, אבל בעצם זה שמות ה' ממש.

פעם שאלני יהודי אם אני יודע להגות את שם המפורש, ואמרתי לו כן. אותו אדם התפעל ומיאן להאמין. ואמרתי לו, הנה כל ברכה שאומרים "ברוך אתה ה' א-להינו מלך העולם" זהו שם המפורש ממש. וצריך לדעת שקבלה מעשית אינה דווקא בצירופי שמות ובכוונות עמוקות על פי תורת הסוד, אלא כל מצוה ומצוה, וכל דבר תורה שאדם מתאמץ בו לפי כוחו ומבינו בהשגתו, וכן כל תפילה שאדם מכוון בה לפי דרגתו והשגתו, ויחוד ה' כשאומרים "שמע ישראל ה' א-להינו ה' אחד", הם ממש קבלה מעשית בהתגלמותה ושמות המפורשים של ה'.

ומעשה נורא היה בצרפת עם הרופא שלי, שמלבד היותו אחד מבכירי הרופאים בצרפת, הוא גם בעל תשובה אמיתי שקובע עיתים לתורה במסירות נפש ואינו עוסק ברפואה באלו הזמנים בשום פנים ואופן. פעם אירע שחברו לרפואה שגם הוא יהודי, חלה במחלה הנוראה בעוצמה חזקה וממאירה. את המחלה גילו בשלב מאוחר, כך שברור היה לפי כל התחזיות שימיו ספורים. הרופא שלי ניגש אליו לבקרו ויעץ לו, שאמנם על פי דרך הטבע ממחלה קשה כזו מתים, אבל אולי ה' שלח לו את המחלה בשביל שיתחזק בתורה, ובכך יזכה לחיים. הרופא החולה האזין לעצה, קיבל אותה ואף יישם אותה. הוא התחיל לקבוע עיתים לתורה ולהתחזק במצוות וראו זה פלא, לאחר חודשים נרפא מהמחלה לגמרי. היה זה נס גלוי ומפעים בעוצמתו וכל הרופאים אמרו שלא היה מעולם אדם שקם לחיים מכזו מחלה.

נס זה הוא מכוח התורה ממש. שהרי שהתורה היא קבלה מעשית ומסוגלת לחולל פלאות ונסים כאלו. כמו שכתוב (תהלים קמה, יט) "רצון יראיו יעשה", דהיינו רצון התלמידי חכמים, שאפילו מבלי להשתמש בקבלה מעשית מקיים ה' את רצונם.

מדוע אם כן אין אנו מתפעלים ומושפעים משמותיו של

הילולא דצדיקיא

יח - רבי כלפון משה הכהן

יט - רבי אברהם שמואל בנימין סופר

כ - רבי משה בן מימון, הרמב"ם

כא - רבי מצליח מזוז הי"ד

כב - רבי שמואל הלר

כג - רבי אברהם פלאגי

כד - רבי שניאור זלמן מלאדי, בעל "התניא"

העלון מוקדש:

לעילוי נשמת שלמה לוגסי ז"ל

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"דברי ירמיהו בן חלקיהו". (ירמיה א. ב.)

הקשר לפרשה:

בהפטרה מסופר על ירמיהו שסירב בתחילה ללכת בשליחות ה' משום שאינו יודע לדבר כי הוא נער, וכמסופר על משה רבינו בפרשתינו שסירב ללכת בשליחות ה', משום שאינו איש דברים.

"כה אמר ה' זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולותיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרעה". (ירמיה ב. ב.)

אמרו רבותינו במדרש; עתידה בת קול להיות מפוצצת בראש ההרים ואומרת, כל מי שפעל עם א-ל - יבוא ויטול שכרו.

והכוונה במה שאמרו במדרש "מי שפעל עם א-ל", הוא כי בעת שהאדם שרוי בצער גדול וביסורים ואף על פי כן הוא מתחזק לעבוד את השם יתברך - נחשב לו הדבר כאילו הוא מתחסד עם הקדוש ברוך הוא. וכמו שאמר הכתוב "כה אמר ה' זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולותיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרעה".

וזה מה שאמר "מי שפעל עם א-ל", כלומר שעבודתו להשם יתברך באה לו בצער, ונחשב לו כאילו פעל עם האל - יבוא ויטול את שכרו. ("דבר בעתו")

"קדש ישראל לה' ראשית תבאתה". (ירמיה ב. ג.)

יש לפרש בדרך רמז, כי הנה ידוע שעל ההורים מוטלת חובה קדושה לנטוע בלב הילד אהבת תורה ויראת שמים בעוד הוא נמצא בראשית חייו וכשהוא מוטל בעריסה. וככל שמקדימים לפעול ולהשפיע על הילד הרך, כך גדל הסיכוי שהיננו ניב פרי הילולים לשם ולתפארת.

וזהו שאומר הכתוב "קדש ישראל לה'" - אם ההורים רוצים שהילד יהיה קדוש וטהור יגדל במעלות התורה והיראה, אזי "ראשית תבאתה" כבר בראשית דרכו יש לחנכו לתורה ולמצוות.

("תורת הפרשה")

במסילה נעלה

אהבת חינוך

שני יהודים בעלי עסקים באו לפניי כדי לבקש עצה בענייני עסקיהם. האחד נראה היה כשומר תורה ומצוות, ואילו לבושו של השני הראה כי אין בו אמונה בה' ובתורתו. כשנכנסו השנים לחדרי קמתי ממקומי, ניגשתי לסוחר שאינו מאמין בה' וחיבוקתי אותו. הסוחר נראה מופתע, הוא התפלא לפרש מעשי ואמר לי בפה מלא: "כבוד הרב, אינני מאמין באלוקים".

"אף על פי כן - יהודי אתה, בנו של מלך מלכי המלכים! השבתי לו, וגם אם כעת אינך שומר תורה ומצוות ואינך מניח תפילין, על כל פנים אביך או סבך ודאי היו שומרי תורה ומצוות, ובעזרת ה' יתברך גם אתה או בניך תשובו לדרך הישר".

לאחר מכן התייעצו עימי השניים בענייני העסקים שבשבילם באו, ואני הענקתי ליהודי המאמין ברכה הגונה. כשראה זאת חברו - ביקש לשוחח עימי ביחידות, ואז ביקש גם הוא ברכה הגונה כמו הברכה שברכתי את ידידו.

הנחתי את שתי ידי על ראשו וברכתי אותו מעומק לבי. היהודי התרגש מאד, דמעות זלגו מעיניו ובפרץ של התעוררות אמר שהוא רוצה להניח תפילין ולשמור את מצוות התורה. הדרכתני אותו כיצד לעשות זאת, כיצד להתקרב לה' יתברך וכיצד לקיים את דברי התורה ומצוותיה.

פגישה זו לימדה אותי לימוד גדול - כיצד מעשה קטן של גילוי חיבה ואהבת חינוך ליהודי - השפעתו מפתיעה ומרחיקת לכת, שהנה היא הובילה את היהודי לחזרה גמורה בתשובה.

כוחה של מילה טובה

ארע עימי ופגשתי יהודי הנמנה על פשוטי העם. בשעת פגישתנו השמיע היהודי באוזניי חידוש שזכה לחדש בעצמו. החידוש שחידש היה פשוט מאד, אולם אני הראיתי לו את התלהבותי המרובה מחידוש זה, שיבחתני אותו על חידושו והשתדלתי להגדיל ולייקר בעיני היהודי את העובדה

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

שלא להצטרף ולהחזיק במחלוקת

המצטרף לחבורת בעלי לשון הרע, לספר או לשמוע, עובר ב'לא תהיה אחרי רבים לערות', שזו אזהרה שלא להצטרף לעושי עוולה.

ואם בלשון הרע זה הוא מחזיק במחלוקת, עובר ב'לא יהיה כקורח וכעדתי', שזו אזהרה שלא להחזיק במחלוקת.

מן האוצר

מאוצרו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שמו של האדם - הוא מהותו

"ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש

וביתו באו" (שמות א, א)

למקרא פסוק זה מתעוררת השאלה, מדוע הקב"ה שב ומונה את עם ישראל פעם אחר פעם, למרות שכבר מנה אותם ופרט את תולדותיהם למשפחותם ולבית אבותם. ומתרץ רש"י שריבוי המניינים בא להעיד על חיבתם של עם ישראל בעיני הקב"ה, שמשולים הם לפניו ככוכבי השמים הנמנים ונספרים דבר יום ביומו כנאמר - "המוציא במספר צבאם לכולם בשם יקרא" (ישעיה מ, כו).

ונראה להוסיף ולבאר פסוק זה, שרצה הקב"ה ללמד לבני ישראל ששמו של האדם הוא מהותו, ולפיכך הוא בעל ערך ומשקל רב. והנה כל עוד האדם ער במשך היום ואף בלילה, ביכולתו להגות בתורה ולקיים מצוותיה, וזו הסגולה הטובה ביותר לשמירה מפני הקליפה ושאר מזיקים, שכיזוע התורה מגינה ומצילה את האדם מכל רע.

ובשעה שאדם ישן את שנתו, לכאורה ניטלת ממנו היכולת להגן על עצמו ולהישמר מפני המזיקים, שהשינה היא מעין מוות (ברכות נז, ב), ואם כן אין לו לאדם את הכוח להילחם כנגד אויביו ויצרו הרע הבא להכשילו.

ונראה לומר שבזה שהקב"ה שב ומנה את בניו, הוא רצה להראות להם בכך ששמותיהם החצובים ומושתתים על שמות הקודש, אותם קרא יעקב לבניו, הם השמירה הטובה והמועילה ביותר לאדם בעת שנים הוא את שנתו. ויעקב אבינו לא המציא את השמות מליבו, אלא חיפש לקרוא לבניו בשמות ממקורות עליונים הקשורים למלכות ה' בעולם, ומתוך כך יזכו לשמירה והגנה מאיתו יתברך. וזהו לשון הפסוק "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה", ומשמע שהחזיקו מסורת אבותם בידם, והמשיכו לקרוא לבניהם ולבני בניהם את אותם שמות קדושים וטהורים שקרא יעקב אבינו לבניו (שהש"ר ד, כה), מתוך ראייה עמוקה ששמות הקודש יעזרו להצלת בניו מפני הקליפה והטומאה בכל מצב שהוא, ובפרט בזמן השינה שאינם עוסקים בתורה.

ובני ישראל למרות היותם נתונים במ"ט שערי טומאה, זכו לבסוף להינצל מקושי השעבוד, היות ושמרו על עצמם מפני התבוללות בקרב הגויים, על ידי שלא שינו שמם, לבושם ושפתם. ובני ישראל הקפידו בשמירת שמם ביתר שאת, כיון שייקרו והעריכו את שמם המורה על מהות קדושתם, שאותו קיבלו במסורת מאביהם יעקב - שהיה אביהם של שנים עשר שבטי י-ה.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"ויצו פרעה לכל עמו לאמר". (א. כב)

פירוש לא שהמצריים הם עצמם ישליכוהו, אלא שיאמרו לבני ישראל שכל אחד ישליך בניו והטעם למה שאמרנו שהגזירה היתה לצד מה שראו איצטגניני וכו', משום הכי יראו הדרך שילקה בו שהוא ע"י ישראל, לזה גזר שבני ישראל הם ישליכו אותו היאורה, וכמו שכן היה שיוכבד היא השליכה את משה ביאור.

מן המעיין

"ויאמר בילדכן את העבריות וראיתן על האבנים אם בן

הוא והמתן אתו ואם בת היא וחיה". (א. טז)

כתב הרמב"ם (פ"ד מהלכות רוצח ה"ו) שאם שנים הרגו איש במקלות, או שכבשוהו במים ומת פטורים.

ובזה מיישב בספר "פרדס יוסף" את קושיית המהרש"א, מדוע שלח פרעה את המיילדות העבריות - זאת משום שכשתהרוגנה הן את הילדים, תהיינה פטורות כדין שנים שעשו בבני ישראל, שפטורים על הרציחה. ובודאי מסתבר הדבר, שכל פטור זה נאמר רק בישראל, אבל בבני נח אפילו הרגוהו שנים נהרגים עליו. דאם בן נח שחבל בחבירו כבר נהרג עליו, פשוט הדבר שאם יסייע לאחר בהריגתו שיהרג על זה.

"ויהי כי יראו המילדת את הא-להים ויעש להם בתים". (א. כא)

בתים אלו, כך מפרש רש"י מוסבים ליחסי כהונה לוייה ומלכות, שקרויים 'בתים'.

ומדוע לא מנו חז"ל גם בתי תורה, שהרי יצאו מהן גם משה ובצלאל שהיו גדולים בתורה ובחכמה.

בספר "בשבילי הפרשה" מובא הסבר נפלא בשם רבי אליהו מישקובסקי; 'בית' משמש לשון לדבר קבוע ונצחי, ולכן כהונה היא דבר העובר בירושה מאב לבן, וכן לוייה, שאין אדם נעשה לוי מעצמו, אלא ביחוס אחר אבותיו, לכן מכונים הם 'בתים'.

תורה לעומת זה אינה ניתנת בירושה כלל, כמו שאמרו חז"ל "תורה מונחת בקרן זוית כל הרוצה ליטול יבוא ויטול". לכן תורה ולחכמה אין בית אלא הפקר הן לרבים.

ורעיון זה מדויק נפלא מהפסוק בתהלים: "בית אהרן ברכו את ה' בית הלוי ברכו את ה' יראי ה' ברכו את ה'". הנה לנו של"יראי ה'" אין בית.

"אתם לכו קחו לכם תבן מאשר תמצאו". (ה. יא)

בספר "משיב דברים" מוצא בפסוק זה רעיון מוסרי, שבכל דבר שקורה לאדם ובא למראה עיניו - יש לו לקחת מוסר השכל:

"קחו לכם תבן" - לשון התבוננות, שיחשוב למה ארע לי דבר כזה, למה ארע לחברי מקרה זה. כי הכל מכוון מאתו יתברך מדה כנגד מדה.

"מאשר תמצאו" - מכל דבר ודבר יש לנו מה ללמוד ארוחות חיים ודרך ישרה בעבודת השי"ת. כפי שלמדנו חז"ל צניעות מחתול ופיוס מתרנגול וזריזות מהנמלה. ואם כך תעשו, אזי "לא יגרע מעבודתכם דבר" - לא תהיו חסרים מן השלימות אלא תהיו שלמים בכל מכל כל.

מסילות לאמונה

קוראים יקרים!

החל מראשית השנה ייחדנו את המדור בספר 'בראשית' לסלול דרך למסילה המביאה את הקורא להתבונן בדרכי הבורא ובנפלאות הבריאה, שזהו ענינו של ספר 'בראשית' הפותח בבריאה הנפלאה של העולם ומלואו בתבל ושוכני בה, ועד לאבותינו הקדושים שצעדו בנתיבי האמונה בבורא, איש איש ומידותיו שלו.

החל משבת זו כשאנו עומדים על מפתן ספר 'שמות', העוסק בערס הוויתו של העם היהודי, נקדיש את המדור 'מסילת ישרים' לתכנים בינאישיים; לתורת המידות הטובות, להכרת המעלות המאפיינות את העם היהודי ולסיפורים שליוו את חיי ישראל מיום היותנו לעם.

יסוד העבודה התמימה של האדם בעולם, טמון בעובדה שהעולם הזה אינו אלא כפרוזדור לחיי העולם הבא. כל השאיפה של האיש היהודי, כל הרדיפה אחר המעשים הטובים וקיום המצוות, אינם אלא מתוך מטרה לזכות לחיי העולם הבא.

איך עושים את זה? איך אפשר להיות בטוחים שבאמת המעשים שלנו כאן בעולם הזה, יובילו אותנו בסופו של דבר לחיי העולם הבא?

את השאלה הזו בדיוק, שאלו התלמידים של רבי אליעזר את רבם הגדול ואמרו לו (ברכות כח): רבינו! למדנו ארחות חיים ונוצה בהן לחיי העולם הבא. והדבר הראשון שהשיב להם רבי אליעזר הוא "הזהרו בכבוד חברכם. ובשביל כך תזכו לחיי העולם הבא".

זהו אפוא הסוד. זהו המתכון הבטוח שיביא אותנו לתכלית הרצויה לחיי העולם הבא. זהו הגרעין, הבסיס לזכות לחיי העולם הבא. על ידי הזהירות בכבוד הזולת, ניתן להעפיל ולהגיע למדרגות גבוהות בעבודת

לקח טוב

ממידת החכם, כאשר שומע מחבירו דבר חידוש, אינו מחריש כי אם מכיר לו טובה ואומר לו 'דבר חדש הגדת לי היום אשר לא שמעתי עד כה. בדברים אלו אתה מכבד, מעודד ומשמח את האומר ("משברי ים")."

ה', וכאמור המקור וההתחלה נעוץ במידות טובות שבזכותם ורק על ידם ניתן להגיע למעלה המיוחדת הזו של זהירות בכבוד הזולת.

רעיון זה מבואר בכתבי הסבא מקלם ("חכמה ומוסר" ב. סח), שבזמן שהאדם

מתרגל להמליך עליו את חבירו בנחת רוח ובדרך ארץ, ונוזהר לשמור את כבודו - יתרגל לשמור את כבוד ה' יתברך.

מי החפץ חיים?

תוחלת החיים, כך מבשרים לנו אישי המחקר הסטטיסטיקאים, עולה מעשור לעשור. הסיבות לכך רבות ומבלבלות - כמשך ימי שנותיו של האדם; כולסטרול רע ומזיק לפי קבוצת מדענים אחת, ואילו קבוצה אחרת טוענת בתוקף שהכולסטרול אינו מזיק. שתיית קפה, שנויה אף היא במחלוקת הרופאים והמדענים. צריכת מוצרי חלב, טובה ומועילה לדעת החוקרים הממומנים ע"י תעשיית חרושת החלב, ומנגדם עומדים רופאים וזועקים על ההרס הבריאותי הנגרם לחלב הפרות, שיעילותו היא אך ורק לעגלים ולא לבני אדם. רק לאחרונה טעמנו על קצה המזלג כאן בארץ ישראל, את טעמה של מחלוקת המומחים בנושא החיסון מפני הפוליו, הללו מצדדים והללו זועקים חמס.

אך לנו המאמינים בני מאמינים, ישנה מסורת בת אלפי שנים שהיא הגורמת לאריכות ימים ושנים. המסורת הזו אינה נשמרת בסוד והיא גלויה לכל החפץ בחיים. רבי נחוניא בן הקנה, למשל, זכה לאריכות ימים. כששאלו אותו תלמידיו 'מהו הסוד?' השיב להם; "מימי לא נתכבדתי בקלון חברי ולא עלתה על מטתי קללת חברי. ותן מממוני הייתי". כך גם רבי זכאי שזכה לאריכות ימים, הצביע במפורש בין שאר הדברים שהקפיד עליהם ואמר "לא כיניתי שם לחבירי".

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מעשה מופלא אירע ביום פטירתו של רבי דוד בן חזאן זצ"ל. רבי דוד זצ"ל הגיע למארקש, יחד עם כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, על פי הזמנת מושל העיר שביקש מהצדיקים הקדושים לבוא ולשמש כדיינים, במשפטו של הגביר ר' חיים בן בכאס. כשהגיעו למארקש, הגיעה זמן התפילה ובעודו עומד ומתפלל תפילת "שמונה עשרה", יצאה נשמתו של רבי דוד בן חזאן זצ"ל בקדושה וטהרה, ותעל בסערה השמימה. אנשי החברה קדישא ניגשו אל גופו הקדוש, כדי להתעסק בטהרתו ולהביאו למנוחת עולמים. אך למרבה הפלא הדבר נבצר מיכולתם. כל מי שהתקרב אל גופו הקדוש של רבי דוד זצ"ל - נפל על הארץ. כך היה עם הראשון, עם השני, ועוד אנשים נוספים. או אז הבינו אנשי החברה קדישא, כי יש דברים בגו וכי דבר מה מונע בעדם לטפל ברבי דוד המנוח. הזדרזו אנשי החברה קדישא, וסיפרו לכ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, את השתלשלות הדברים. רבי חיים זיע"א אהרהר מעט, ולאחר מכן אמר להם: "דעו לכם רבותי, כי ביני לבין רבי דוד זצ"ל היה קיים סוד כמוס. וכעת, לאחר שנתבקש לשיבה של מעלה יכול אני לגלותו לכם".

"דעו - אמר - אכן כך הוא, כל מי שיתקרב לגופו הקדוש יפול מיד לארץ. אולם, הדרך היחידה לערוך לו 'טהרה' ולהביאו לקבר ישראל היא, לרחוץ את גופו ולהזות עליו מהדמעות שלו עצמו. מהדמעות שהיו זולגות מעיניו הטהורות בבכיותו בכל לילה, בשעה שהיה עורך תיקון חצות". "דמעות אלו, מצויות בכד מיוחד הנמצא בביתו במוגאדור. לכו נא למוגאדור והביאו את הכד, ואז תוכלו לערוך לו 'טהרה' כדת וכדין". התפלאו אנשי החברה קדישא על בקשת הצדיק: "כיצד נוכל להגיע עכשיו למוגאדור, והרי הדרך מכאן לשם ארוכה היא. ומשך זמן הנסיעה בעגלה הוא כמה ימים ולילות, וכבוד המת מה יהא עליו? איך נוכל להלין כך את המת זמן רב כל כך ולא להביאו למנוחתו הראויה?!" שמע רבי חיים זיע"א את דבריהם, וראה כי נכונים הם. נכנס אל חדרו להתבודד, ולאחר דקות מספר יצא מחדרו ואמר לאנשי החברה קדישא: "חכו מעט קט, והכד כבר יגיע אליכם". כשהוא שקוע בשרעפי קודש, צעד רבי חיים פינטו זיע"א לעבר בית הכנסת "אלעזמא" שבמארקש ופתח את ארון הקודש, וכאשר יצא - כד הדמעות של רבי דוד בן חזאן היה מונח בידו.

מפני כבודו של המנוח, טיהרו אנשי החברה קדישא העוסקים במלאכת הקודש את עצמם, ולאחר מכן רחצו את גופו של רבי דוד בדמעות הללו. ונעשה להם נס, שהדמעות שהיו בכד הספיקו לרחוץ את כל גופו הקדוש. מיד לאחר מכן הובא גופו הקדוש של רבי דוד בן חזאן זצ"ל, לקבורה ברוב עם בעיר מארקש - שם נסתלק, ונתקיים בו הפסוק "יבוא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוה".